

pojedene masnoće. U tu količinu je ukalkulisana i rezerva od 6,8 grama za slučaj suprotnog vetra. Zato što ptica mora tri i po dana neprekidno i danju i noći da leti i da pridržava na lučni minut tačan kurs, potreban joj je egzaktno funkcionirajući autopilot. Ako ne pogodi ostrvo, to bi značilo sigurnu smrt jer nadaleko ne postoji mogućnost sletanja. Kada ne bi imala tako precizno kalkulisanu količinu masnoće, ne bi preživela.

I ovde su mutacija i selekcija nesposobni konstrukteri. Prihvatljivije je pretpostaviti da je zujavac zlatar već od početka takav stvoren – snabdeven svime što mu treba.

Da li je evolucija upotrebljiv model razmišljanja?

Kao što prethodni kratak pogled u prirodu ilustruje, i uostalom nalazimo koncepte koji su u visokom stepenu orijentisani ka cilju:

- Kit **glavata uljarka**, sisar, je tako građen da pri izronjavanju iz 3000 metara dubine ne uquine od gnjuračke bolesti, koje se ljudi tako plaše.
- Ogromna količina mikroskopski malih **bakterija** u našim crevima imaju ugrađene elektro-motore, koji mogu da se pokreću napred ili nazad.
- Život u većini slučajeva zavisi od potpune funkcionalnosti **organa** (npr. srce, jetra, bubreg).

Organi koji su polugotovi ili koji su tek u razvoju su bezvredni. Ko ovde razmišlja u smislu Darvinizma, mora znati, da evolucija ne poznaje cilj perspektive u pravcu organa koji tek kasnije treba da funkcioniše. Nemački evolutivni biolog G. Oše (G. Osche) je tačno zapazio: **„živa bića ne mogu tokom određenih faza evolucije poput preduzetnika da privremeno zatvore preduzeće zbog rekonstrukcije.“**

Inteligencija i mudrost koja dolazi do izražaja u delima tvorevine je jednostavno veličanstvena.

Zaključak od dela tvorevine do kreativnog inicijatora je više nego prihvatljiv.

To znači da se naša zapažanja slažu sa onim što Biblija već u svom prvom stavku izražava: **“u početku stvori Bog!”**

Pod uticajem Darvinizma etablirala se biblijsko-kritička teologija, koja je priču o postanku kao poruku od Boga deklasifikovala. Međutim dobro činimo, ako hodamo **„verujući sve što je napisano u zakonu i u prorocima“** (Dela apostola 24,14), jer **„Bog nije čovek da laže“** (4. Mojsijeva 23,19).

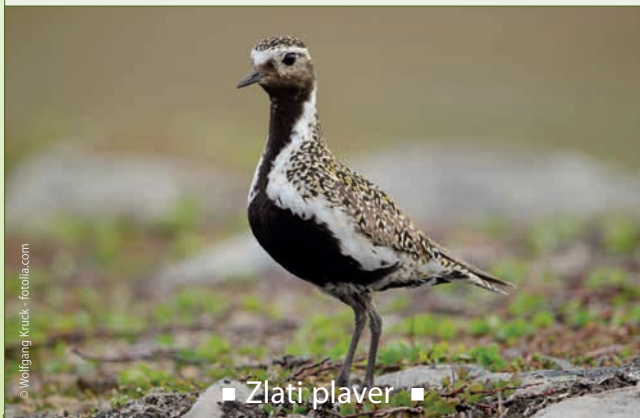
Odakle dolazi informacija?

Najjača argumentacija nauke je uvek tada data kada se **prirodni zakoni** mogu upotrebiti u smislu isključivanja jednog procesa ili događaja. Prirodni zakoni ne poznaju izuzetke. Iz tog razloga je naprimer Perpetum mobile, znači mašina koja bez snabdevanja energije prestano radi, nemoguća mašina.

Danas znamo ono što Darwin nije mogao znati, da se u ćelijama svih živih bića nalazi skoro nezamisliva količina informacije i još uz to u najvećoj gustini koja nam je poznata. Formiranje svih organa je upravljano informacijom, svi događaji u živim bićima funkcionišu upravljani kroz informaciju i proizvodnja substanci tela (npr. 50 000 proteina u čovečjem telu) se događa upravljano kroz informaciju. Ceo sistem razmišljanja evolucije mogao bi samo funkcionisati kada bi u materiji postojala mogućnost da kroz slučajne procese nastane informacija. Ona je bezuslovno potrebna, jer se svi planovi gradnje pojedinki i svi kompleksni procesi u ćelijama odigravaju bazirani na informaciji.

Informacija je nematerijalna veličina; prema tome ona nije osobina materije. O nematerijalnim veličinama prirodni zakoni, naročito oni o informaciji, iskazuju da materija nikad ne može da proizvede nematerijalnu veličinu. I dalje važi: informacija može samo da nastane kroz Tvorca koji poseduje

inteligenciju i volju. Time je već jasno: ko evoluciju smatra mogućom, veruje u „Perpetum mobile informacije“, dakle u nešto, što opšte važeći prirodni zakoni zabranjuju. Time je pogođena Ahilova peta evolucije i postavljen je KRAJ nauke. U svojoj knjizi „Am Anfang war die Information“ („U početku je bila informacija“ - izdavačka kuća Hänssler) sam opširno izlagao taj put.

■ Zlati plaver ■

Odakle dolazi život?

Pored svih tih glasnih evlucijskih tutnjava naših dana ljudi se pitaju „odakle li život stvarno dolazi?“ Evolucija nema ni najmanje objašnjenje na pitanje kako može iz mrtvog da nastane živo.

Stenli Miler (Stanley Miller 1930-2007), čiji je „eksperiment prasupe“ (1953) spomenut u svakoj knjizi biologije, 40 godina kasnije je priznao, da nijedna od današnjih hipoteza o nastanku života nije ubedljiva. Sve skupa ih je nazvao **„besmislicama“** ili **„hemijskim izmišljotinama mozga.“** Mikrobiolog Luj Paster (Louis Pasteur 1822-1895) je prepoznao nešto vrlo temeljno: **„život može da dođe samo iz života.“**

Samo jedan je mogao reći: **„Ja sam život“** (Jovan 14,6), a to je bio Isus. O njemu se u Kološanima 1,16 kaže: **„jer kroz njega bi stvoreno sve što je na nebu i na zemlji, što se vidi i što se ne vidi“** i dalje u Jovanu 1,3: **„sve je kroz njega (= Isusa) postalo, i bez njega**

ništa nije postalo što je postalo.“ Svaka teorija o nastanku sveta ili života u kojoj se ne spominje Isus kao izvor i prauzrok života, je stoga mrtva tvorevina koja će se neizbežno razbiti na steni koja je Isus.

Evolucija je dakle jedna od najvećih zabluda svetske istorije i odvukla je miliona ljudi u propast neverovanja. Šta mnogi savremenici nažalost ne promišljaju: provaliji neverovanja sledi sa one strane linije smrti provalija večne izgubljenosti (pakao). Pravo siromaštvo razmišljanja našeg sveta je, da pravi Tvorac svih stvari ne dobija priznanje uvodnim člancima sa „Hvala Isuse!“

Mnogi ne znaju ništa o tome da nam je Isus Hrist napravio izvanrednu ponudu. On je rekao: **„ja sam vrata“** (Jovan 10,9) a time je mislio ulaz na nebo. Ko se njemu obrati, ima večni život.

Direktor i Profesor u.p.
Dr. inž. Werner Gitt

Naziv originala: Was Darwin noch nicht wissen konnte!
Homepage autora: www.wernergitt.de
Prevod na srpski jezik: Santina Kostić

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
E-Mail: info@bruderhand.de
Homepage: bruderhand.de

Nr. 124-49 – Serbisch (latein.) / Serbian – 3rd edition 2018

Dšta Darwin nije mogao da zna!

WERNER GITT

Šta Darwin nije mogao da zna!

31. decembra 2008, baš pred početak 2009-e, godine koja je proglašena godinom Darvina, u nemačkom časopisu „Die Zeit“ („Vreme“) pod naslovom **„Hvala, Darvine!“** izašao je dvostrani članak, i još cele četiri stranice posvećene evoluciji. Zahvalnost pripada jednom čoveku koji je rođen pre 200 godina i čija je revolucionarna knjiga „Poreklo vrsta“ izašla pre 150 godina.

Već je i filosof Imanuel Kant (1724-1804) bahato tvrdio: **„Dajte mi materiju i napraviću svet od nje.“** I francuski matematičar i astronom Laplas (1749-1827) je 50 godina kasnije trijumfovao pred Napoleonom: **„Mojim teorijama ne treba hipoteza Boga.“** Ovi i drugi očevi naučnog ateizma su tražili objašnjenje porekla života u kojoj se Bog više ne nalazi. Prividno spasavajući odgovor je dao Darwin, koji je otvorio mogućnost razmišljanja o objašnjenju nastanka života na „prirodan način“. Dok je on sam još sa oklevanjem razmišljao o posledicama svoje izjave, današnji svet

koji je postao još bezbožniji, u uvodnim člancima beskraino slavi svog pokrovitelja.

Do Darwinovog putovanja na ostrva Galapagos (1835) verovalo se učenju grčkog filozofa Aristotela, po kome su vrste nepromenljive. Iz različitih oblika kljunova zeba koje žive na Galapagoskim ostrvima, Darwin je tačno zaključio: vrste mogu da se prilagode i promene. Međutim, njegov dalji zaključak da sav život ide unazad do jednog zajedničkog rodoslova, nema naučno opravdanje. I sam Darwin je video da se velika slabost njegove teorije nalazi u tome što se u prirodi skoro ne nalaze prelazne fosilne forme. Ipak: čovek je posle Darwinove teorije izgubio svoj poseban položaj koji mu je Tvorac namenio i od tada je samo jedan od proizvoda životinjskog carstva.

Pokretne sile evolucije

Kao pokretne sile evolucije danas se smatraju mutacija, selekcija, izolacija, duga vremena, slučajnost, nužnost i smrt. Svi ovi faktori postoje; ali ni jedan od njih nije davalac novih kreativnih informacija.

- **Mutacija:** može da menja samo već postojeće genetske informacije. Bez već postojećih DNK-informacija evolucija ne može ni da krene. Mutacija je po definiciji mehanizam slučajnosti bez ikakvog zadatog cilja, tako da po tome principijelno ne iznosi nove koncepte (npr. izmišljanje organa).
- **Selekcija:** daje prednost bićima koja su sposobnija za opstanak i brine se da se njihove nasledne osobine sa većom verovatnoćom prenose dalje. Ali, kroz selekciju se samo izdvaja ili uništava već postojeće; ne može ništa da se popravi niti da nastane novo.
- I ostali od gore navedenih faktora evolucije otpadaju kao kreativni davaoci.

Pogledajmo nekoliko primera iz prirode i ispitajmo uz to da li su ovi bez cilja delujući faktori evolucije mogli da prouzrokuju sledeće koncepcije.

Polno razmnožavanje

Po teoriji evolucije je „pronalazak“ polnog razmnožavanja odlučujući uslov za viši razvoj živih bića. Kroz uvek nove kombinacije gena nastaju mnoge varijante od kojih u procesu selekcije prežive one koje se najbolje prilagode svojoj okolini. Taj proces iz dva razloga ne dolazi u obzir za željeni evolutivni napredak u plemenskom razvoju:

1. Seksualno razmnožavanje uopšte ne može da započne kroz evolutivni proces. Ono bi bilo samo moguće, ako bi oba pola istovremeno posedovali gotove i potpuno funkcionalne organe. Međutim, u evoluciji po njenoj definiciji ne postoje upravljajuće, planirajuće i ka cilju orijentisane strategije. Kako da se preko hiljade generacija, razviju organi koji su baš za razmnožavanje potrebni, ako se živa bića bez tih organa uopšte ne mogu razmnožavati? Ali, ako se postepeni razvoj može isključiti, kako bi mogli tako različiti i uz to kompleksni organi, koji moraju do zadnjeg detalja da budu jedan na drugi usklađeni, iznenadno da se pojave? Osim toga moraju stajati na raspolaganje na istim mestima.

2. Čak kad bi pretpostavili, da je mogućnost polnog razmnožavanja „pala sa neba“, tada pri mešanju genetskog materijala ne bi nastala nikakva principijelno nova informacija. Odgajivači biljaka i životinja su kroz bezbroj svojih pokušaja pokazali da hibridno

odgojene krave ostaju krave i da od pšenice nikad nije postao suncokret. Takozvana mikro-evolucija (promene u okviru jedne vrste) je dokazana; za makro-evoluciju (promene izvan granice jedne vrste) nema nikakvih dokaza.

Genijalna tehnika crvenih krvnih zrnaca

U svakom kubnom milimetru ($1 \text{ mm}^3 = 1 \text{ }\mu\text{l} = 1 \text{ mikrolitar}$) krvi imamo oko 5 miliona crvenih krvnih zrnaca; u jednoj kapi krvi to su znači 150 miliona. To su visoko specijalizovane podmornice koje ne nose smrtonosne torpede, već izvršavaju nešto što je neophodno za život:

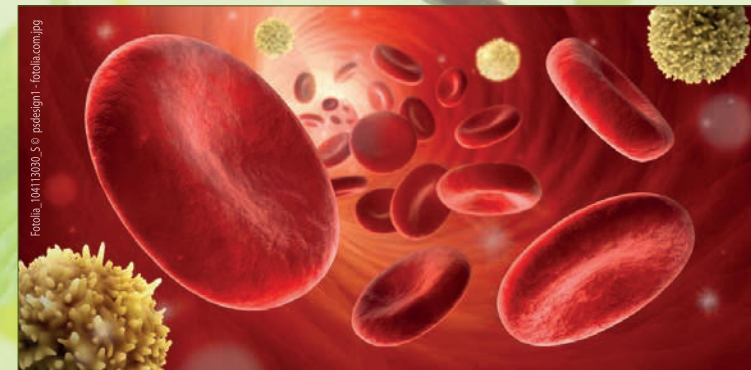
- 175 000 puta tokom njihovog životnog veka od 120 dana one se pune kiseonikom, i istovremeno u plućima istovaraju kroz oksidaciju nastao otpadak ugljen-dioksid (CO_2).
- Ti mali transportni brodovi su toliko sićušni, da mogu da se proguraju čak i kroz najuže kapilarne sudove kako bi stigle u svaki deo tela.
- U jednoj sekundi se stvaraju dva miliona novih crvenih krvnih zrnaca, koji sadrže crvenu boju krvi hemoglobin, jedan izvanredno kompleksan hemijski spoj.

Hemoglobin je već tokom embrionalnog razvoja potreban za transport kiseonika. Do trećeg meseca je potreba za kiseonikom dosta drugačija nego u fetalnom stadijumu (od trećeg meseca), i zato su potrebne različite vrste hemoglobina sa drugim hemijskim sastavom. Kratko pre porođaja sve fabrike rade punom brzinom da bi izveli promenu na hemoglobin odraslog. Ove tri vrste hemoglobina ne mogu biti pronađene na evolutivnom putu kroz isprobavanje, jer većina drugih varijanti ne bi mogle transportovati dovoljno kiseonika, a to bi bilo smrtonosno. Čak ako bi u prva dva stadijuma bio proizveden pravi molekul, značilo bi sigurnu smrt ako se treći ne bi

usklađio. Za proizvodnju hemoglobina je potrebna tri puta osnovno drugačija biomašinerija koja još uz to u pravom trenutku treba da promeni način proizvodnje.

Odakle dolazi tako komplikovana mašinerija? Svaka zamisao evolucije ovde se u temelju ruši jer u svojim polugotovim međustadijumima, koji bi, po evoluciji, doveli do ove kompleksne mašinerije, živa bića ne bi ni preživela.

Ovaj kocept nesmanjivog kompleksiteta važi i za imuni sistem čovečijeg organizma ili za flagelum kojim se bakterije pokreću. I ovde živa bića „na putu“

do svog sadašnjeg stadijuma ne bi preživela. Bliže je pretpostaviti, da je sve od početka bilo gotovo, a to je samo moguće ako je mudar Tvorac sve tako koncipirao i stvorio da potpuno funkcioniše.

Let zujavca zlatara

Zujavac zlatar je prelepa ptica. Svako od ovih stvorenja se izleže u Aljaski. Zimi je tamo jako hladno, zato se ptice sele na Havajska ostrva. Cilj je sa 4500 km jako daleko a let mora biti neprekidan, jer za odmaranje usput nema ostrva a i ptica ne zna da pliva. Za let zujavcu zlataru potreban je rezervoar napunjen pogonskim materijalom u formi od 70 grama

